

DESPRE ETERNA FRUMUSEȚE

Alina Beatrice Cheșcă¹

Motto: „Nu pot să-mi gădesc liniștea

Mi-e sete de infinit.”

(Rabindranath Tagore)

*Există cărți ce vorbesc într-o sumedenie de limbi, așa cum există și cărți ce pot cânta nesfârșite simfonii... Există cărți după care visezi un timp, așa cum există și cărți ce nu te mai părăsesc niciodată... Există cărți ale eternei nostalgii, așa cum există și cărți de o frumusețe eternă... **Poetul Coriolan Păunescu** a fost binecuvântat de POEZIE, a fost dăruit cu harul divin al unei astfel de cărți.*

RĂSTIMPUL IUBIRII este o vreme a nostalgiei, a unui rafinament estetic rar întâlnit, a iubirii romantice și profunde, a unei filosofii aparte și a imaginilor vizuale fără cusur, venite dintr-un spirit „de mari reverberații” (*Târziu*). Poemele, de o frumusețe aproape ireală și atemporală, construiesc autoportretul unui trubadur într-o eternă căutare/rememorare a iubirii ideale: „Eu sunt acum un veșnic exilat/sau vânătorul eternelor senzații/ori sunt stăpânul dublului regat/uzurpator de taine și de grații.” (*Târziu*). Poetul e un rătăcitor prin suflete însingurate, prin timpuri fără grație, ce și-au pierdut esența și spiritualitatea: „Însingurat eu umblu tremurând/ de frica timpului scăpat din mână/dar și de noaptea-n care mă scufund/precum un rătăcit ajuns pe lună (...) și-n tot ce fac e semn că voi purta/povara de bătrân rebel și sceptic.” (*Rebel și sceptic*). În fond, singurătatea poate fi considerată un dat natural și etern, fiind atât libertate, cât și disperare, povară existențială. În *Maladia mortală*, Kierkegaard considera că: „Cu cât mai adâncă îi este anxietatea, cu atât mai mare este și omul.”

Poemul *Nevinovat* aduce în lumină o superbă metaforă ce poate fi considerată o **ars poetica** a creației lui Coriolan Păunescu (și a POETULUI în general): „Un călător voit-am să fiu prin cerul meu/nimic mai mult, dar cine ar fi vrut să creadă?/Și fost-am condamnat de un demonic zeu/ca pe un răzvrătit ce trebuia să-l piardă.” Artistul este un condamnat la rătăcire și căutare într-o lume însingurată, fără putința de a-și păstra Paradisul ce este însăși esența vieții lui: „Târziu mă voi plimba prin lumea visătoare/ca un cezar însingurat pe țarmurile mării.”

¹ Conf.univ.dr., Universitatea Dunarea de Jos din Galați.

(*Tablou*). Iar în alt poem: „Eu sunt hoinarul ce-i veșnic așteptat/ori trubadurul ce-și cântă viața în cuvinte/sau cel ce poartă-n spate cerul înstelat/un fel de-mpușcă lume fără minte./Eu sunt hoinarul vesel ori vreun rege/ce și-a pierdut în veci regatul ori stăpânul/sau calul fermecat pe care singur merge/cutreierând în zbor pădurile și drumul.” (*Eu sunt hoinarul*). O imagine sugestivă a naturii artistului exilat între lumi, între realități, între pământ și cer, între generozitatea dumnezeiască și caracterul narcisist, specific tuturor creatorilor. Un alt autoportret remarcabil realizat apare în poemul *Sunt*: „Eu sunt păpușa antică de lut/care se bate la amiezi cu norii,/sunt setea din mitul absolut/și ploile din sângerarea zării.” Metaforele sunt de o rară frumusețe, creînd o senzație de atemporalitate și unicitate.

Iubirea este o temă întâlnită în toate volumele de poezie ale lui Coriolan Păunescu. Meritul său este reprezentarea acesteia în imagini aproape sublime, exprimând o sensibilitate și o nostalgie caracteristică liricii romantice: „Pierdută rătăcești prin spații ninse/iar eu te caut prin nopțile astrale,/pe-obrajii palizi lacrimilor stinse/mai recompun ideea-nstrăinării tale.” (*Eu am strivit magnoliei*).

Ființa iubitei este creată din imagini suave, dar și erotice, amintind de lirica orientală: „Îți sărut frumoaso marmora din care/ești croită-n linii și din forme vagi/ori din mersuri line de măsurări rare/îmbrăcată toată în veșmânt de magi.” (*Răstimpul iubirii*). Poezia care dă titlul volumului este una dintre cele mai frumoase poezii de dragoste ale autorului, având ceva din muzica, parfumul și frumusețea estetică a liricii lui Ovidius: „Așteptându-te încremenit pe maluri/în bătaia rece a unui vânt din sud/îți contemplan chipul răsărit din valuri/și-ți sărut în pace anticul tău nud”. La fel, poezia *Tablou*: „Și cum te joci iubito prin raze lungi de soare/pare că vii din lumea vestirilor frumoase/când înfloresc toți pomii pe cerul tău în zare/iar păru-ți scânteiază sub stelele lucioase.” Imaginile vizuale sunt remarcabile, încărcate de o lumină aproape paradisiacă.

De fapt, toate poemele acestui volum sunt construite din imagini de o frumusețe unică: „În noaptea când pe boltă irișii s-adună/să sune-n goarna corolelor cochete/mă cheamă-n cântec o pasăre pe lună/cu aripi mari din pene violete.” (*Absență*). Sau, în poemul *Certitudinile nopții*: „Mereu ni se va stinge luna în albastru/un candelabru viu pe-oglinda zării/și chiar lucefărul luminător sihastru/va dispărea în ochiul întunecat al mării.” La fel, în poemele: *E întâia primăvară*, *Nu am să uit*, *Un laic duh de pâine*, *Nuntește cerul*, *Voiam să aflu*.

Așa cum am afirmat anterior, volumul **RĂSTIMPUL IUBIRII** reprezintă un timp al nostalgiei, al privirii înapoi spre un timp paradisiac al fericirii, tinereții, iubirii: „Mai bine ocolesc stradela veche/pe care amândoi o străbăteam odată/când ne plimbam în zori ca o pereche/în nebunia ce-o credeam uitată./ Eram o tristă și confuză rostuire/într-un extaz căzut din rătăcite stele/un fel de amplă și pretinsă fericire/prin care cerul pur agoniza cu ele.” (*Nu mai trec*).

Poemul *Ploaia* este plin de o duioșie și un idilic ce amintesc de Coșbuc: „Cu chipul sub marama-i sfântă/un caier cenușiu bunica toarce,/și-n gând o veche melodie cântă/despre un timp ce nu se-ntoarce.” O senzație de căldură și intimitate învăluie întregul poem.

Astăzi am primit un dar, un dar neprețuit: o carte ce mi s-a dezvăluit în absolutul ei și mi-a dăruit o lume a frumuseții perfecte. Mi-am dat întâlnire cu un mare poet și o mare poezie, „un manuscris al unei scrisori divine.” (Rumi Mevlana)